

Poruka povodom Svetskog dana pozorišta za decu i mlade u 2016. godini

Ivet Hardi, predsednice ASSITEJ-a

Prošlo je pet godina otkako smo pokrenuli kampanju #poveditedeteupozoristedanas #Takeachildtothetheatretoday, koja se sprovodi širom sveta svakog 20.marta, na Svetski dan pozorišta za decu i mlade. Ta kampanja članovima ASSITEJ-a otvara mogućnost da zastupaju i promovišu načela asocijacije i da, u vidu poruka, govora i članaka, iznesu razloge zašto je potrebno decu i mlade izložiti uticaju pozorišta.

Među tim razlozima su i sledeći: pravo dece kao građana na kulturu; činjenica da pozorište pruža sveobuhvatno obrazovanje kroz podsticanje raznih vidova inteligencije; važnost razvoja znatiženje, mašte i radosti kod dece; potreba dece da u svetu koji često dovodi do konfuzije i očaja pronadu nadu; važnost razvoja estetske svesti i sposobnosti da se prihvate razni umetnički izrazi; potreba za društvom, povezivanjem i empatijom; svojstvo pozorišta da postoji u sadašnjosti, kao i njegova osobenost da nam pruža mogućnost da se suprotstavimo i preispitujemo neposrednu realnost; potreba za prihvatanjem različitih stavova...

Pitam se, međutim, ne postoji li još jedan, važniji razlog zašto umetnici stvaraju za mladu publiku, razlog koji nadilazi sve ove prethodno navedene.

Taj razlog bi mogao biti neuporedivo ličniji. Stvarajući za decu i mlade, mi pružamo i sami sebi priliku da gajimo, iscelimo i osnažimo dete u nama samima.

Kada je grupa mladih u jednom gradu južne Afrike krenula da radi na predstavi za sasvim malu decu, shvatili su da to pred njih postavlja zahtev da najpre sami u sebi izgrade, ponovo otkriju, a u nekim slučajevima otkriju i po prvi put... nevinost, nežnost, ranjivost, potencijalnu celovitost. Time je pokrenut dubok proces isceljenja ovih mladih umetnika koji je na njih snažno uticao i podstakao ih da nastave sa istraživanjem u tom smeru.

Upravo ta duboka lična potreba i jeste ono zahvaljujući čemu možemo uticati na druge. Posvetivši se nezi sebe samih, zaleživši sami sebe, mi postajemo sposobni da ostvarujemo duboku vezu sa publikom. To nam, isto tako, omogućava da ponudimo roditeljima i deci, porodicama, nastavnicima, starateljima i onima o kojima se oni staraju, priliku da svet sagledaju očima najmlađih.

Vrlo često na izlasku iz pozorišta čujem kako roditelji kažu: „Ne mogu da verujem da je izdržao/izdržala da sedi tako dugo“ ili „baš mu/joj je bilo smešno“... u toj spoznaji roditelja kakvo je, zapravo, njihovo dete, leži pravi domet pozorišnog umetnika koji je predstavom uspeo da učvrsti te najvažnije spona. Ono najznačajnije što nam pruža pozorište za decu i mlade – bilo da smo umetnici, pubika, roditelji, nastavnici ili deca – možda upravo i jeste taj dar da sagledamo celinu u rasparčanosti i da otkrijemo ko je oduvek i trebalo da budemo.

